

Ježíš přijímá kříž

Ježíš přijal kříž,
aby šel cestou utrpení.
My, jeho učedníci, ho máme následovat.

Šimon pomáhá Ježíšovi nést kříž

Chceme pomáhat bratřím nést kříž,
protože to je přikázání Páně,
abychom nesli břemena jeden druhého.

Veronika podává Ježíšovi roušku

Zapomeň na strach
a nech se vést láskou.
Láska smývá hříchy.

Ježíšovi berou šaty

Musíme být připraveni na to,
že se od nás bude něco chtít.
Jen tak můžeme žít pro Boha.

Ježíše přibíjejí na kříž

V kříži je spása.
Kdo se nechá spoutat jako Ježíš,
získá svobodu a život.

Ježíš na kříži umírá

Připomínáme si chvíli,
ve které Ježíš zemřel na kříži.
Svou smrtí zahlédl naše hříchy.

Ježíš vítězí nad smrtí

Velikonoční ráno je plné slunce,
protože Ježíš, Světlo světa,
vstal k novému životu.

KALENDÁRIUM

2. sv. Anežky České, panny
4. 1. neděle postní
7. sv. Perpatuy a Felicity, mučednic
9. sv. Františky Římské, řeholnice
10. sv. Jana Ogilvie, kněze a mučedníka
11. 2. neděle postní
15. sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze
17. sv. Patrika, biskupa
18. 3. neděle postní
19. slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie

24. slavnost Zvěstování Páně25. 4. neděle postní

ČTENÍ NA BŘEZÍNĚ

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI KRAUBÍŘI

Malý Honzík

Slečna nám ukázala krásnou svíčku. Řekla: "To je křestní svíce malého Honzika." Na svíčce bylo napsáno JAN, datum narození a datum křtu. Taký tam byl velký zlatý kříž. To všechno bylo z barevného vosku. "Kdo to tak krásně vyzdobil?" ptala jsem se. "Slíbila jsem to honzиковým rodičům," řekla slečna. "Občas takhle zdobí svíčky. Dostala jsem z Německa tenké plátky barevného vosku. Spendlíkem se z toho plátku vyřízne písmenko nebo obrázek a přitiskne na svíčku. Nic to není." Zašli jsme, co všechno slečna umí. "Doufám, že víte, co to znamená, když je někdo pokřtěn," řekla potom a odívala se na nás. "Jasně, to se stane křesťanem," řekla Míša stručně. Viktor ji doplnil. "Rodiče musí slíbit, že až dítě vyroste, že mu to vysvětlí, jinak by z něj nemohl být křesťan. Malý dítě tomu ještě nerozumí." Všichni jsme byli u toho, když měly křtiny Štěpánovy sestřičky. Byla to velká slavnost. Jenže potom začala jedna brečet a za chvíli i druhá. Mašťestí má náš pan farář silný hlas. Jinak by ho nebylo vůbec slyšet. "Je honzík ještě hodně malý?" ptala jsem se. Mám brožně ráda miminka. "Jsou mu čtyři týdny a je rostomilý. Je to první dítě mladých Bartoňových, a babička Bartoňová je pyšná na to, že to je kluk." - "Mají taky knotra?" ptala se Míša. "Musí mít, jinak by se nekřtilo!" prohlásil Viktor. V-táenně věcech se vyzná. "Jeden jejich strýdek z Loština půjde za knotra. Je tu už od věrejška." V tomhle se zase vyzná slečna.

V sakristii jsme se dívali, co všechno se musí ke křtu připravit. Kubě už tam byl před námi a chystal zpěvníky. Dokonce je i otevřel na správné straně. "Člověče, ty to všechno znáš!" křikl Štěpán. "Ty snad jsi i kostelník!" - "Někdy," řekl Kuba. Pak poďal klukům komže: "Oblečte se," řekl.

Míša a já jsme vyšly ven. Chtěly jsme tam počkat na miminko. Každá jsme měly malou kytičku, kterou jsme potom chtěly dát rodičům. Ale zatím nikdo nešel. Zato se objevil otec Tomáš: "Dneska se zdejší farnost rozroste. To je velká věc!" Konečně přicházela skupinka lidí. Jako první šla maminka s kočárkem. "To jsou oni!" zvolala jsem. Přišli ke kostelu a pozdravili se s otcem Tomášem a se slečnou. Babičku Bartoňovou jsme už znaly, vždyť jsme u ní byli pro květiny. Přivítaly jsme se s ní. Zářilo radostí. Potom jsme pozdravily i ostatní. Všichni si povídali a byli veselí. Přišlo ještě pár dalších lidí a vesnice podívat se na křtiny. Míša pořád pošilnávala po kočárku. Honzíkova maminka řekla: "Spinká." - "To ani nebude vědět, že bude pokřtěný," řekla Míša. "Ale aspon nebude křičet," řekl jeden pán, který přišel s Bartoňovými.

Konečně vyndali honzika z kočárku. Byl to krásný chlapeček s tmavými vlasy, které mu vpředu vyukovaly zpod čepičky. Nejraději bych si ho byla pochovála. Ale dali ho knotříčkovi. Držel ho dost nešikovně, takže měl honzík nožičky vyš než hlavu. "Dávej pozor, Martine," řekla maminka a dítě srovnala. Vytvořili jsme před kostelem průvod. První šel knotr s dítětem, potom rodiče a babička a za nimi my ostatní. Ke vchodu nám přiběhl naproti otec Tomáš s Kubou, Štěpánem a Viktorem. Přivítal nás a šli jsme do kostela. Pan varhaník začal hrát a babička Bartoňová si utřela oči. Někteří lidé při křtinách pláčou, sčkoliv k tomu nemají vůbec žádný důvod. Otec Tomáš se zeptal rodiča, jaké jméno chtějí dát dítěti. "Jan," odpověděli hrdě a otec Tomáš se ptal dál: "Co pro svého Jana žádáte?" Honzíkova maminka se podívala na tatínka a on na ní. Pak řekli oba najednou: "Křest." Potom rodiče i knotr udělali honzíkovi křížek na čelo a

všichni jsme si sedli do lavic.

Otec Tomáš měl krátkou promluvu. Při ní řekl: "Dnes je slavný den. Bůh má Konzika moc rád. Okolena nás všech je, abychom Konzíkovi pomáhali, aby se stal tím, čím ho chce Bůh mít." Babička si už zase utírala oči. Pak jsme zazpívali dvě sloky písně ke křtu. Po modlitbě jsme šli ke křtitelnici, která stojí vepředu v rohu. Kuba tam už byl připravený a držel konvičku s křestní vodou. Když se otec Tomáš ptal rodičů a kmatra, jestli věří v Boha, začal se Konzík vytět. Pomyslela jsem si: teď začne křičet. Ale nezačal, jen trochu reknoural. Maminka, která ho právě držela, ho trochu pohoupala a on se uklidnil. Teď přišla ta nejdůležitější chvíle. Babička sundala miminku čepičku a odhrnula peřinku. Maminka ho držela tak, že měl hlavičku nad křtitelnicí. Natahovali jsme krky, abychom viděli. Konzík otevřel oči a podíval se na strop. Přitom mával pěstičkami kolem sebe. Otec Tomáš mu lil na hlavičku vodu a slavnostně říkal: "Jene, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého." A všichni jsme odpovídali: "Amen." Tak se Konzík stal křtěncem. Vůbec neplakal. Dostal potom nádhernou křestní roušku a svíčku, kterou jsme viděli ráno. Jeho tatínek svíčku zapálil od velikonoční svíce. Pak jsme šli všichni k oltáři. Konzík už zase měl oči zavřené a tiše vrněl. Zazpívali jsme další sloku písně ke křtu, pomodlili jsme se, otec Tomáš nám dal požehnání a oběd skončil.

Venku před kostelem se blahopřálo. Při křtu se blahopřeje rodičům, protože dítě tomu ještě nerozumí. Míša a já jsme odevzdali kytičky a rodiče nám poděkovali. Pak jsme šly ke kočárku a chvíli jsme miminko koupaly. Už zase spalo. Všichni obdivovali křestní roušku a svíčku. Roušku vyšívala babička Bartošová. "Dobře si je schováme," řekla mladá maminka. "Já jsem měla křestní svíčku na stole při obědě po prvním svatém přijímání," řekla jsem. "Já taky!" vykřikla Míša. "Až půjde Konzík k prvnímu svatému přijímání, budeme o deset let starší," řekla babička Bartošová a rovnala peřinku. "Kdoví, jestli se tobo dožiju." - "Ale uabí, kdo by se staral o zahrádku?" řekla jí mladá maminka. "Jak bude Pán Bůh chtít," řekla babička, sáhla se a vyndala z kočárku pod kočárkem velký balík. "Málem bych byla zpanošla," zvolala maminka, "slečno, tady máte kousek koláče s křtin. A máte něco ke kávě." - "Děkujeme," volali jsme všichni. Balík byl veliký, určitě se na nás taky dostane.

Za chvíli už jsme seděli u svačiny. Koláč byl vynikající. "Jmenuje se Konzík po Janu Křtiteli nebo po apoštolu Janovi?" Na něco takového se může ptát jen Viktor. Má vůbec nenapadlo, že je víc svatých, kteří se jmenují Jan. "Po apoštolovi," odpověděla slečna, "žekli mi to jeho rodiče." - "Třeba se taky stane apoštolem," řekl Štěpán a myslel to jako vtip. Otec Tomáš se na něj podíval: "Apoštolem zrovna ne, ale může se stát třeba knězem, když ho Pán Bůh povolá." - "Kněz z kankové Lhoty, kdo by to byl řekl?" zvolala slečna. "Proč ne, já jsem taky kněz z Loštín!" řekl otec Tomáš.

"Třeba se taky stanu knězem," řekl Viktor. Míša málem vyprskla smíchy, ale včas se zarszila, protože pochopila, že to nebyl vtip. "Ty?" podivila jsem se. "Každý by se měl zamyslet nad tím, jestli ho Bůh nevolá," řekl otec Tomáš vážně, "Viktor taky. A proč by o tom nemohl přemýšlet už teď?" Míša, která se nejednou zlobila, když jsme si hráli na kostel a ona nesměla být pan farář, se ozvala: "Molky Pán Bůh nevolá." - "I volá," řekl otec Tomáš, "každého Bůh volá na místo, které pro něj v životě určil. Dívčata se sice nemohou stát knězem, ale třeba řádovou sestrou nebo pečovatelkou..." - "Nebo zdravotní sestrou," skočila jsem mu do řeči, protože si myslím, že to je povolání, které Bůh určil mně. Povídali jsme si dál a jedli báječný křtinový koláč.

Najednou jsme slyšeli, že přijelo nějaké auto, začalo troubit a ne a ne přestat. Vyskočili jsme a utíkali k oknu. A tam jsme uviděli to nejkrásnější překvapení celého dne. Venku stále sanitka a strýc František se zrovna loučili se dvěma muži v bílých pláštích. "Strejda František, strejda Františeki" křičeli jsme a utíkali ven. Otec Tomáš a slečna šli za námi. Sanitka právě odjížděla. Samou radostí jsme strýca Františka div nepovolili. "Půjde to?" ptal se otec Tomáš. Strýc František se opíral o hůl a řekl: "Už bůhám jako jelan. Jak se vám, děcka, líbí moje sé"

ra?" Poklepal na ni holí, až to sadnulo. "Konečně mě pustili." - "Hurá, hurá, ať žije strýc František!" volali jsme a tancovali kolem něj.

Pak jsme všichni seděli v pokoji a povídali jeden přes druhého. Strýc František arkl se slečnu a řekl: "Vidím, že opravdu umíte mlčet." Teď teprve jsme poznali, že slečna o jeho návratu věděla předem, a nic nám neřekla. Já bych to asi nevydržela.

/Pokračování/

*****
D O P I S   K L Á R C E

Milá Klárko!

To, o čem píšeš ve svém posledním dopise, také znám. I já jsem dřív často měl pocit, že jsem se svou vírou sám. Kolem mě bylo tolik lidí, kteří - jak se zdálo - ničemu nevěřili, a mnozí to i nahlas říkali. "Kdyby spolužáci věděli, o čem si se svým knotrem píšeš, řekli by, že jsem blázen," píšeš. To je možné, a pak se člověku lehkostane, že má pocit osamělosti. Je to zcela osobní věc ^{je} mezi Bohem a mnou - tak to alespoň na první pohled vypadá, a já jsem si to taky dřív myslel.

Ale není tomu tak, Klárko. Přemýšlej se mnou: Kde se vzala naše víra? Předali nám ji lidé - rodiče, učitelé, kněží. To oni nám vyprávěli o Bohu. A na jejich životě vidíme, co to v praxi znamená, věřit. Patříme také do farního společenství, ve kterém se lidé snaží žít podle víry.

Víš, že jsem před několika lety byl v Římě. Tam jsem pochopil, že nejsem jako věřící sám. Kolem mě stáli v bazélicích sv. Petra lidé ze všech světadílů: Evropané, Číňani, černoši. Pocítil jsem: my všichni tvoříme církev, společenství věřících. A když jsme se pak modlili modlitbu Páně, pochopil jsem, proč nazývá "otče můj", ale "Otče náš".

A co bylo snad ještě důležitější - pocítil jsem vysutí staletí. Nad hlavním oltářem je tam pohřben svatý Petr. On dostal od Ježíše za úkol jít a zvěstovat víru, společně s ostatními apoštoly. V jejich díle pak pokračovali jiní - až do dneška. Kdo věří, není sám. Patří do velkého společenství věřících všech věků.

Na tohle, Klárko, mysli, když občas narazíš na věci, které ti nebudou jasné, například ve Vyznání víry. Tam se například o Ježíšovi říká: "zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem". Mnozí lidé říkají: Tomu nerozumím. To se mě netýká. To je mi jedno.

Taky jsem si to kdysi myslel. Ale dnes Ti můžu říct: mnohá pravdy víry člověk objevuje až po mnoha letech. Najednou Tě osloví. A pak budeš církví vděčná, že je nezrušila, že je uchovává, i když jí tak mnozí nerozumějí.

Samozřejmě je úkolem církve o pravdách víry mluvit stále znovu, stále znovu pro ně hledat vyjádření pochopitelné lidem dané doby. Dějala se například při koncilu v letech 1962 - 1965. Pro mě to nebylo vůbec jednoduché přijmout, že řada věcí byla nově formulována, jinak, než jak jsem

byl zvyklý. Ale záhy jsem pochopil: je to stále totáž víra. To, co jednou byla pravda, nemůže náhle přestat platit.

Dnes jsem, Klárko, vděčný, že se církev zabývá otázkami a myšlenkami dané doby a neopouští stále totéž. Víra, že jako věřící putují spolu s církví časem. Nejsem sám. Jsem jeden z mnoha, kteří mají společnou víru. Dodnes je tato víra zvěstována v jednom jménu: Ježíš.

Chápeš teď, proč mám církev rád, ačkoliv vím, že její členové - od toho nejobyčejnějšího člověka až po papeže - mohou dělat i velké chyby?

Posílám Ti fotku, jak s Tvými tatínkem stojíme před basilikou sv. Petra.

Zdraví Tě

Tvůj Karel

*****

Pamatujete si ještě, jaké téma má letošní rok v rámci Desetiletí duchovní obnovy? Posvěcování života. Zatím jsme o nás v Rybce moc nemluvíli, nopřece se společně snažíme tento program plnit - i tím, jak se připravujeme na návštěvu Svatého Otce v Československu. Jak se vám připravuje dařit? Rybka doufá, že dobře, a drží vám palce, aby ti dobří vytrvali a ti slabší přidali. Pokud plakátky s modlitbou odevzdáte do velikonočního pondělí, Rybka se pokusí je odeslat Svatému Otci jako dárek od vás.

A R O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Hled

Včere večer jsme neměli dost ryže k večeři a měla jsem pořád veliký hlad. Napřed jsem chtěla plakat, ale potom mě napadlo, že musím tuto bolest proměnit v lásku. Usmála jsem se na maninku, aby nic nepoznala a nedělala si starosti.

Ariarat, Thajsko

hrála jsem si místo úkolů

Včere jsem si celé odpoledne hrála a neudělala jsem si domácí úkoly. Ráno cestou do školy jsem dostala veliký strach, že nejsem připravená. Rozhodla jsem se, že půjdu do kostela a pomodlím se, sbych nebyla vyvolaná. V kostele jsem si uvědomila, že to není správné, když prosím, aby mi Ježíš pomohl, a sama myslím jen na hraní. Tak jsem ho prosila, aby mi odpustil, že jsem nevykonala jeho vůli. Pak jsem šla klidně do školy. Učitelka vůbec neprohližela úkoly a ani nezkoušela. Ježíš mi tak odpovídal na moji modlitbu. Moc jsem mu děkovala a když jsem přišla domů, hned jsem si udělala všechny úkoly.

Alba, Itálie

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY